

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا مَنْ احْتَجَبَ بِشُعَاعِ نُورِهِ عَنْ نَوَاطِرِ خَلْقِهِ

خدایا! همانا درخواست میکنم ترا ای کسیکه به سبب پرتو نور خود از نظرهای مخلوقاتش پنهان است،

يَا مَنْ تَسَرَّبَ بِالْجَلَالِ وَالْعَظَمَةِ وَاشْتَهَرَ بِالتَّجَبُّرِ فِي قُدْسِهِ

ای کسیکه پوشیده است لباس جلال و بزرگی را و مشهور شده به صاحبیت جبروت درمنزه بودنش،

يَا مَنْ تَعَالَى بِالْجَلَالِ وَالْكِبْرِيَاءِ فِي تَفَرُّدِ مَجْدِهِ

ای کسیکه بلندمرتبه است به سبب جلالت و بزرگواری در تنهائی شرفش،

يَا مَنْ انْقَادَتِ الْأُمُورُ بِأَمْرِهَا طَوْعًا لِأَمْرِهَا

ای کسیکه اطاعت نموده اند از چیزها به تمامی اطاعت کردن مر فرمان او را،

يَا مَنْ قَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُونَ مُجِيبَاتٍ لِدَعْوَتِهِ

ای کسی که آسمان ها و زمین ها به پای ایستاده اند در حالی که خواندن او را جواب دهنده اند،

يَا مَنْ زَيَّنَ السَّمَاءَ بِالنُّجُومِ الطَّالِعَةِ وَجَعَلَهَا هَادِيَةً لِحَلْقِهِ

ای کسیکه آسمان را به ستاره های طلوع کننده زینت بخشیده و آنها را راهنمائی برای مخلوقات خود گردانیده است،

يَا مَنْ أَنْارَ الْقَمَرَ الْمُنِيرِ فِي سَوَادِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ بِلُطْفِهِ

ای کسیکه ماه روشن را در سیاهی شب تاریک به لطف خود روشن کرده است،

يَا مَنْ أَنْارَ الشَّمْسَ الْمُنِيرَةَ وَجَعَلَهَا مَعَاشًا لِحَلْقِهِ وَجَعَلَهَا

مُفَرِّقَةً بَيْنَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ بِعَظَمَتِهِ

ای کسیکه آفتاب روشن را نورانی گردانیده است و آن را سبب زندگانی برای خلق خود گردانیده و آنها را جدا کننده میان شب و روز گردانیده به بزرگی خود،

يَا مَنْ اسْتَوْجَبَ الشُّكْرَ بِنَشْرِ سَحَائِبِ نِعْمِهِ

ای کسیکه سزاوار است شکر را به سبب پهن نمودن ابرهای نعمت‌های خود.

أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ الْعِزِّ مِنْ عَرْشِكَ وَ مُنْتَهَى الرَّحْمَةِ مِنْ كِتَابِكَ

درخواست میکنم ترا به مواضع انعقاد عزت از عرش تو و به منتهای شفقت از کتاب تو

وَبِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ أَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمٍ

الْغَيْبِ عِنْدَكَ

و به هر نامی که آن از برای تو است که به آن خود را نامیده‌ای یا آن را در علم پنهان

نزد خود اختیار کرده‌ای

وَبِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ

و به هر نامی که آن از برای تو است که نازل نموده‌ای تو آن را در کتاب خود

أَوْ اثْبَتَهُ فِي قُلُوبِ الصَّافِينَ الْحَافِينَ حَوْلَ عَرْشِكَ

یا ثابت نموده‌ای تو آن را در دل‌های صف‌کشندگان و طواف‌کنندگان دور عرش تو

فَتَرَجَعَتِ الْقُلُوبُ إِلَى الصُّدُورِ عَنِ الْبَيَانِ بِإِخْلَاصِ الْوَحْدَانِيَّةِ
وَتَحْقِيقِ الْفِرْدَانِيَّةِ مُقِرَّةً لَكَ بِالْمَعْبُودِيَّةِ

پس برگشته‌اند دل‌ها به سوی سینه‌ها از تفحص نمودن به خالص نمودن یگانگی
ترا و تحقیق نمودن بی‌همتائی ترا در حالی که به بندگی تو اقرار دارند

وَإِنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ، أَنْتَ اللَّهُ، أَنْتَ اللَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

و به آن که تو خدائی، تو خدائی، تو خدائی، نیست خدائی مگر تو

وَ أَسْأَلُكَ بِالْأَسْمَاءِ الَّتِي تَجَلَّيْتَ بِهَا لِلْكَلِيمِ عَلَى الْجَبَلِ الْعَظِيمِ

و درخواست میکنم ترا به نام‌هائی که ظاهر نموده‌ای تو آنها را برای موسی بر کوه بزرگ،

فَلَمَّا بَدَأَ شَعَاعُ نُورِ الْحُجُبِ مِنْ بَهَاءِ الْعِظَمَةِ خَرَّتِ الْجِبَالُ مُتَدَكِّدَةً
لِعِظَمَتِكَ وَجَلَالِكَ وَهَيْبَتِكَ وَخَوْفًا مِنْ سَطْوَتِكَ رَاهِبَةً مِنْكَ

پس چون ظاهر شد شعاع روشنی حجاب‌های تو از روشنی بزرگی تو کوه‌ها از هم پاشیدند در حالی که هموار گردیدند از جهت بزرگی و جلال تو و دور باشی تو و از جهت ترس از قهر تو در حالی که از تو ترسانند

فَلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فَلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فَلَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

پس نیست خدائی مگر تو پس نیست خدائی پس نیست خدائی مگر تو،

وَ أَسْأَلُكَ بِالِاسْمِ الَّذِي فَتَقَّتْ بِهِ رَتَقَ عَظِيمِ جُفُونِ عِيُونِ

النَّاطِرِينَ

و درخواست می‌کنم ترا به نامی که به برکت آن به هم چسبیدن شدید پلک‌های چشم‌های نگاه‌کنندگان را گشوده‌ای.

الَّذِي بِهِ تَدْبِيرُ حِكْمَتِكَ وَ شَوَاهِدُ حُجَجِ أَنْبِيَائِكَ يَعْرِفُونَكَ
بِفِطْنِ الْقُلُوبِ وَأَنْتَ فِي عَوَامِضِ مُسَرَّاتِ سَرِيرَاتِ الْغُيُوبِ

آنچنان نامی که تدبیر دانش تو و شاهدان دلیلهای پیغمبران تو به اوست، ایشان
ترا به زیرکی دل‌های خود می‌شناسند و حال آن که تو در پوشیده‌های نهانی‌های
غیوب هستی.

أَسْأَلُكَ بِعِزَّةِ ذَلِكَ الْإِسْمِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ

درخواست می‌کنم ترا به عزت آن نام که رحمت فرستی بر محمد و بر آل محمد

وَأَنْ تَصْرِفَ عَنِّي وَعَنْ أَهْلِ حُرَانَتِي وَجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
جَمِيعَ الْآفَاتِ وَالْعَاهَاتِ وَالْأَعْرَاضِ وَالْأَمْرَاضِ وَالْحَطَايَا وَالذُّنُوبِ

از من و وابستگانم و همه مومنین و مومنات، همه آفات و بدی‌ها و زشتی‌ها و
امراض و خطاها و گناهان

وَالشُّكِّ وَالشِّرْكِ وَالْكَفْرِ وَالشَّقَاقِ وَالنِّفَاقِ وَالضَّلَالَةَ وَالْجَهْلِ وَالْهَمِّ وَالْمَقْتِ وَالْغَضَبِ وَالْعُسْرِ وَالضِّيْقِ وَفَسَادِ الضَّمِيرِ وَحُلُولِ النِّقْمَةِ

و شک و شرک و کفر و دوئیّت و نفاق و گمراهی و نادانی و دشمن داشتن کسی و غضب و سختی و تنگی و بدی نیت و آمدن عقوبت

و شَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ وَغَلْبَةِ الرِّجَالِ

و شماتت دشمنان و حاکمیت انسانهای بی مروت را دور کنی،

إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ لَطِيفٌ لِمَا تَشَاءُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

العلی العظیم.

بدرستی که تو شنوای دعائی، برای آنچه که خواهی، مهربانی و حول و قوه‌ای جز به تو نیست ای خدای بزرگ بلند مرتبه.

